

RE -DØDEN -OP LEVE S EN HAR EN B ET LIVSOP LEVE EN TIL OLAF THOMMESSEN. – JEG ER MYE MINN E OPPTATT AV YTRE OMSE ND GHEE R.

skjedde akkurat da?

– Ikke medisinsk sett. Samtidig var både legene og jeg enige om at det måtte sees i sammenheng med at jeg på det tidspunktet både drev eget firma, var politiker på høyt nivå, og hadde en familie. Jeg var overambisiøs med livet mitt.

Ytre sett var alt på stell. Innvendig var han likevel ikke lykkelig.

– Det var noe som skurra inni meg. Det indre og ytre presset kan ikke isoleres fra det som skjedde. Når slikt skjer, så er det kroppen som sier fra om at man må skifte kurs, tror jeg. Vi trenger ofte å gå på en smell. Dette var min smell. Det var helt nødvendig. I dag er jeg veldig glad for det som skjedde.

To måneder etter ulykken spurte han seg om livet var verdt å leve. Svaret var «tja».

– Det er kjedelig å leve på et «tja». Hadde svaret vært nei, ville jeg endret alt og f.eks.

blitt yogalærer i Tibet. Jeg ville ha endret livet fullstendig. Hadde svaret vært ja, så er det en fare for at jeg kanskje hadde latt ting fortsette som før og muligens ville dødd. Med et tja ble jeg nødt til å gjøre en del selvransakelse, uten nødvendigvis å radikalt skifte retning i det ytre.

Da Thommessen kom ut av koma, lå han på sykehuset i mange uker og kunne ikke gå. Alle rundt ham sa at han aldri kom til å klare seg selv igjen. Selv opplevde han at han i nær-døden-opplevelsen hadde fått et valg, og at han hadde valgt å leve.

– «Failure was not an option». Jeg tok ikke det valget for ikke å kunne ta vare på meg selv og barna. Jeg tok det valget fordi jeg ønsket å leve det livet jeg ville leve. Det valget var viktig for meg for å kunne motstå de veldig negative tilbakemeldingene jeg fikk fra både familie og leger. Et år etterpå skrev jeg boken *På innsiden utenfor*. Da ringte overlegen på Ullevål Sykehus. Han sa «vi må bare beklage

at vi formidlet de negative tankene til familien din. Når jeg har lest boken din, er det helt tydelig at vi tok veldig feil». Jeg har vært på kontroll noen ganger siden, og da har legene vært tydelige på at de tok feil. De tok feil fordi de aldri har sett noen overleve en slik blødning før. De visste faktisk ikke hva som ville skje.

Før hjerneblødningen var det veldig mye Thommessen tok som en selvfølge. Slik er det ikke lenger.

– Jeg gleder meg mer over å se gresset gro, høre datteren min le eller hunden min snorke. Jeg er mye mindre opptatt av ytre omstendigheter. Tidligere var jeg også veldig opptatt av å gjøre de riktige tingene, men jeg gjorde det av gale grunner – ut fra hva jeg trodde var andres forventninger. Heller enn å gjøre de riktige tingene fordi det var riktig for meg.

Opplevelsen har åpnet sinnet hans for en annen virkelighetsforståelse.

– Ingenting menneskelig er meg fremmed, og ingenting umenneskelig er meg fremmed. Jeg er sikker på at det vi ser ikke er den eneste virkeligheten. Ingen religion klarer å beskrive virkeligheten, men de gjør et forsøk. Virkeligheten er mye større enn hva beskrivelsene klarer å favne. Det er min subjektive vurdering. Likevel er det her og nå vi lever. De enkle, jordnære ting er viktige. Samtidig rommer livet mer enn dette, og mye av det er ting vi ikke forstår. Jeg synes det ville være arrogant å si noe annet.

– *Har du i særlig grad oppsøkt mennesker, bøker eller annet, for å snakke om og forstå mer rundt opplevelsene dine?*

– Det har jeg absolutt gjort, og det har vært veldig nyttig og interessant, svarer Thommesen fort og knapt.

– *Kan du utdype?*

– Egentlig ikke. Det er en forskjell på å være personlig og privat, og dette ser jeg som min private reise. Men jeg kan si at jeg opplever en beskyttelse. Mange snakker om nærvær av engler og beskyttere, det opplever jeg ikke, men jeg vet at jeg har fått hjelp til å forstå de andre dimensjonene. Det synes jeg er utrolig nyttig, lærerikt og kjempespennende. Uten at jeg ønsker å gå mer i detalj rundt det.

Han beskrev nær-døden-opplevelsen i boken *På innsiden utenfor*, har holdt foredrag om temaet, samt fortalt om opplevelsen i programmet «Sommer i P2», og blitt intervjuet av VG i høst. Men da boken ble sluppet i 2007, var det størst mediefokus på andre aspekter ved livet hans.

– Hjerneblødningen startet en voldsom opprenskning i livet mitt. I løpet av to år røk alt, både familie, helse og jobb. I tillegg ble det en politisk skittentøyvask. Disse tingene varte i to år. Så var det en lang periode med å prøve å bygge meg opp igjen. Jeg måtte få fast grunn under føttene igjen, samtidig som jeg var alenefar med to barn og måtte starte alt på nytt. Det er først nå i den senere tid at jeg føler jeg har karret meg meter for meter tilbake.

I denne vanskelige prosessen har han følt seg velsignet.

– Jeg har klart å komme gjennom dette med hjelp av mange gode hjelpere, både her og der, for å si det slik. Jeg har vært utrolig heldig som har fått disse opplevelsene, og kommet gjennom motgangen som et annerledes menneske på den andre siden. Jeg har blitt mer beskjedent. Mitt syn på en del mennesker har også endret seg. Mange godværsvenner forsvant, det er ikke så viktig. Men så er det noen som jeg ser har stått der som store klipper gjennom år. De vennene er hyggelige å tenke på.

– *Du lærte mer om hvor du egentlig hadde folk?*

– Da jeg var syk, ble det ordnet køsystem for besøk til meg. Alle ville være der, synes synd på meg og slikt. Jeg fikk mye sympati i mange sammenhenger. Men det var ikke så mye sympati da det fortsatte å rase året etter, da en del nære mennesker ble veldig opptatt av å diskreditere meg i media. Uten å nevne navn kan jeg si at de var veldig nære, både blant politiske og familiære frender. Det var mange som ønsket å distansere seg fra meg på grunn av den negative omtalen i pressen. Det var en interessant opplevelse. Jeg ville ikke vært gjennom de siste sju årene igjen, men ville heller ikke vært dem foruten. Nå vet jeg at jeg klarer å overleve i en grushaug.

– *Du har sagt at det er viktigere å være en «likandes kar», enn å bli beundret for ting man skaper i det ytre?*

– Jeg fikk en del aha-opplevelser da jeg lå på Sunnaas. Jeg merket hvor mye oppmerksomhet hjerneblødningen hadde fått, hvor mange mennesker som var opptatt av det. Jeg hadde brukt hele mitt voksne liv på å

Jeg gleder meg over å se gresset gro i den store åkeren i den nordlige delen av Norge

gjøre meg fortjent til å bli verdsatt. Jeg følte at for å bli verdsatt, så må man levere noe, f.eks. bygge et tårn. Jeg hadde ikke levert noen ting – jeg hadde ikke bygget et tårn, hadde ikke fått en lov oppkalt etter meg, hadde ikke oppdaget et nytt landområde på Sydpolen. Det var ingen grunn til, ytre sett, at så mange skulle være så opptatt av den hjerneblødningen. Jeg stilte meg spørsmålet: hvorfor er de

det, da? Det gikk opp for meg at kanskje det bare er fordi jeg er en ålreit fyr. Kanskje de hadde sett meg på TV eller i avisa, og tenkt «han virker som en bra kar». Da tenkte jeg at kanskje det holder? Det var en veldig god opplevelse. Plutselig la jeg meg ned i sykesenga og følte jeg virkelig kunne slappe av. Kanskje jeg ikke trenger å bygge tårn eller pyramider, tenkte jeg.

– *Var du alltid sikker på at du skulle bli helt frisk?*

– Innimellom måtte jeg ta inn over meg at jeg kanskje aldri ville kunne ta vare på meg selv igjen. Det var en stor frykt som slo meg da. Jeg lå nærmest gråtende i fosterstilling. Så tenkte jeg «hvis jeg ikke lenger kan gjøre det jeg gjør, hvem er jeg da?» Da gikk det opp for meg at man ER, selv om man ikke GJØR. Man er mye mer enn bare det man gjør. Og det er ingen som elsker deg bare for det du gjør. Mine barn blåser i om jeg bygger pyramider. De er opptatt av den jeg er for dem. Det var godt å erkjenne dette. Jeg tenkte «kanskje jeg ikke lenger kan gjøre det jeg alltid har gjort, men jeg kan være et verdifullt menneske likevel, både i mine og i andres øyne.» Det var en trøst for meg og ga meg retning. Jeg påstår ikke å ha funnet meningen med livet, og jeg klarer ikke å leve etter disse erkjennelsene hele tiden. Men jeg gjør det innimellom, og har blitt mye roligere når det gjelder disse spørsmålene.

– *Hvorfor valgte du å gå ut og fortelle om nær-døden-opplevelsen i det offentlige?*

– De to første årene etter hjerneblødningen stod det mye rart i avisen, og det var mange viktige mennesker i min nære krets som hadde mye de ønsket å fortelle om meg og mitt. Jeg syntes derfor det var viktig å skrive en bok for å fortelle min versjon av historien. Ikke fordi så mange ville kjøpe boken, men fordi da stod den der, mellom to permer. For

evig. I motsetning til en avis. Det var viktig for meg. I boken forteller jeg naturligvis også om nær-døden-opplevelsen. Det er vanskelig å se ting isolert fra hverandre.

– *I hvilken grad opplever du en åpenhet rundt nær-døden-opplevelser? Er folk mer mottakelige for fenomenet nå enn før?*

– Ingen har sagt at de synes dette er idiotisk. Det virker på meg som at det er litt som med akupunktur for 20 år siden, at folk begynner å forstå at det finnes dimensjoner som naturvitenskapen ikke kan forklare. Alt annet ville vært rart. Man kan diskutere om det jeg opplevde var noe som skjedde på et annet bevissthetsnivå, om det var en drøm etc. Det spiller ingen rolle for meg. For meg var det virkelig. Det er det viktige.

– *I hvilken grad synes du slike fenomener bør inkluderes i vitenskapelig forståelse, i utdanningssystemet etc.?*

– Jeg tror i hvert fall man ville ha glede av å forske på det. Jeg vet at anerkjente naturvitenskapelige forskere forsker på dette, så godt det lar seg gjøre. Det ville være spennende å finne mer ut av det. I hvert fall vi i den vestlige verden er så mette at vi har litt overskudd til å gå innover i oss selv. Og det er en spennende reise for mange av oss, avslutter Olaf Thommessen. 🌱